

Arrest

nr. 265 010 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 24 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 september 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij/zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit verzoekende partij haar verklaringen en de gevoegde informatie bij de aanvullende nota van 9 maart 2021 van verwerende partij blijkt dat aan verzoekende partij internationale bescherming werd verleend in Italië.

3. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanbrengt die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoekende partij gaat immers nauwelijks in concreto in op de motieven in de bestreden beslissing, doch ze beperkt zich daarentegen louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Waar verzoekende partij erop wijst dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad erop dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Er anders over oordelen zou bovendien lijnrecht ingaan tegen de ratio legis van voormeld wetsartikel, die eruit bestaat dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vermoed geen nood aan zulke bescherming te hebben omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, p.108-109).

6. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de vaststelling dat zij over een status beschikt in Italië uitermate vaag geformuleerd wordt in de bestreden beslissing en verzoekende partij suggereert dat zij actueel niet meer over een status beschikt in Italië.

De Raad wijst dienaangaande naar de verweernota van 6 januari 2021 waar verwerende partij terecht het volgende heeft vastgesteld: "2.4. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Verzoeker betoogt dat de vaststelling dat hij over een status beschikt in Italië uitermate vaag geformuleerd wordt in de bestreden beslissing. Verweerder wijst er op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet weliswaar stelt dat het aan verwerende partij toekomt om genoegzaam vast te stellen dat verzoeker "reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie", doch dit staat géénszins in de weg dat zulk een vaststelling bijvoorbeeld louter op verzoekers verklaringen wordt gebaseerd. Verweerder benadrukt voorts dat er redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden dat hij zelf voldoende kennis heeft van zijn procedureverloop in Italië evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het zijn persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat verzoeker terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Verweerder benadrukt vervolgens dat verzoeker zelf zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie "Verklaring DVZ" d.d. 24/06/2020, onder rubriek 22) als ten overstaan van het Commissariaat-generaal (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 26/11/2020, p.3-4 en 9) heeft laten optekenen dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië, evenals dat hij er, na het doorlopen van een

procedure, "in de tweede helft van het jaar (2019)" een status (zie NPO CGVS, p. 9) en daaraan gekoppelde verblijfstitel (zie NPO CGVS, p. 10-11) heeft bekomen. Gelet op het gegeven dat verzoeker zelf meermaals en spontaan aangaf dan wel bevestigde dat hij erkend was als vluchteling in Italië, is het dan ook geenszins ernstig om dan nu in het verzoekschrift te suggereren dat niet vaststaat dat verzoeker wel degelijk over een beschermingsstatus beschikt in Italië.

2.5. In zoverre verzoeker suggereert dat hij actueel mogelijks niet langer over een internationale beschermingsstatus in Italië beschikt en hij de commissaris-generaal verwijt voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet te hebben nagegaan of hij actueel nog steeds erkend is als vluchteling en over een bijhorend verblijfsrecht beschikt in Italië, benadrukt verwerende partij dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt.

Overeenkomstig artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden worden ingetrokken of beëindigd, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (cf. artikel 11, 14, 16 en 19 van de voormelde richtlijn; artikelen waarnaar verzoeker nota bene zelf verwijst in het voorliggende verzoekschrift en die Italië als lidstaat van de EU dient te respecteren). Te dezen brengt verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status. Aangezien verzoeker, die zelf meermaals uitdrukkelijk verklaard heeft erkend te zijn als vluchteling in Italië, nalaat aan te tonen dat de hem door de Italiaanse autoriteiten verleende beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van de nodige stappen."

7. De Raad wijst erop dat Italië als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Italië niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in haar geval Italië, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.).

De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië werd verleend, te weerleggen. Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

Zo slaagt verzoekende partij er niet in een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot haar persoonlijke situatie op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

"Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting (notities CGVS, p. 12-19), voldoet deze situatie niet aan de

bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Uw verklaringen dat u eveneens psychologische problemen heeft (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1 + notities CGVS, p. 2 + p. 5 + p. 20 + p. 22), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95), u zocht immers zelf medische zorgen in het ziekenhuis (notities CGVS, p. 20) en werkte (notities CGVS, p. 16).

Bovendien getuigt u niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Italië uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Immers, reeds bij de indiening van uw verzoek tot internationale bescherming had u de bedoeling om na een periode naar België terug te keren (notities CGVS, p. 10). U verklaart eveneens direct na de ontvangst van uw verblijfsvergunning (i.h.k.v. een internationale bescherming) Italië verlaten te hebben. Later tijdens het onderhoud geeft u aan maximum 2 maanden nadat u vernam dat u een internationale bescherming toegekend kreeg Italië verlaten te hebben (notities CGVS, p. 14-15).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië het slachtoffer bent geworden van een valse beschuldiging van criminele activiteiten en terrorisme (notities CGVS, p. 15), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.”

8. Het algemeen wijzen op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Italië in haar specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Italië, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

9. Waar verzoekende partij hekelt dat verwerende partij heeft nagelaten om te duiden welke stappen zij had moeten zetten om (financiële) steun en huisvesting te verkrijgen, merkt de Raad op dat het onderzoek van verwerende partij in het licht van het weerlegbaar vermoeden dat een persoon die internationale bescherming verkreeg door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, geenszins inhoudt dat verwerende partij exact duidt hoe, waar, in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden verzoekende partij toegang zou kunnen krijgen tot (financiële) steun of huisvesting in Italië.

Het komt daarentegen aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat de aan haar verleende bescherming in Italië niet actueel of ontoereikend zou zijn, quod non in casu, zoals blijkt uit het voorgaande. Verzoekende partij toont evenwel niet concreet aan dat zij in Italië daadwerkelijk verhinderd was om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

10. In zoverre verzoekende partij de nadruk vestigt op haar psychologische problemen, wijst de Raad er op dat verzoekende partij geen enkel medisch attest ter staving van de door haar aangehaalde psychologische problemen heeft neergelegd. Zij toont derhalve niet op een objectief verifieerbare wijze aan dat haar psychologische problematiek waarmee zij zou kampen van dien aard is dat zij niet in staat zou zijn om zich staande te houden en zelfstandig de rechten waarover zij beschikt en die aan haar internationale beschermingsstatus verbonden zijn uit te oefenen.

11. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Italië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen.

12. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Italië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 september 2021, benadrukt verzoekende partij dat haar verblijfsrecht niet is gegarandeerd. Voor het overige herhaalt zij haar psychologische problematiek, merkt zij niets nieuws op en heeft zij niets nieuws toe te voegen (met betrekking tot de in voormelde beschikking opgenomen grond).

De Raad herneemt vooreerst volgende grond uit voormelde beschikking en stelt vast dat verzoekende partij hieraan geen afbreuk doet:

“Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de vaststelling dat zij over een status beschikt in Italië uitermate vaag geformuleerd wordt in de bestreden beslissing en verzoekende partij suggereert dat zij actueel niet meer over een status beschikt in Italië.

De Raad wijst dienaangaande naar de verweernota van 6 januari 2021 waar verwerende partij terecht het volgende heeft vastgesteld: “2.4. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Verzoeker betoogt dat de vaststelling dat hij over een status beschikt in Italië uitermate vaag geformuleerd wordt in de bestreden beslissing. Verweerder wijst er op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet weliswaar stelt dat het aan verwerende partij toekomt om genoegzaam vast te stellen dat verzoeker “reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”, doch dit staat géénszins in de weg dat zulk een vaststelling bijvoorbeeld louter op verzoekers verklaringen wordt gebaseerd. Verweerder benadrukt voorts dat er redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden dat hij zelf voldoende kennis heeft van zijn procedureverloop in Italië evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het zijn persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat verzoeker terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Verweerder benadrukt vervolgens dat verzoeker zelf zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie “Verklaring DVZ” d.d. 24/06/2020, onder rubriek 22) als ten overstaan van het Commissariaat-generaal (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 26/11/2020, p.3-4 en 9) heeft laten optekenen dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië, evenals dat hij er, na het doorlopen van een procedure, “in de tweede helft van het jaar (2019)” een status (zie NPO CGVS, p. 9) en daaraan gekoppelde verblijfstitel (zie NPO CGVS, p. 10-11) heeft bekomen. Gelet op het gegeven dat verzoeker zelf meermaals en spontaan aangaf dan wel bevestigde dat hij erkend was als vluchteling in Italië, is het dan ook geenszins ernstig om dan nu in het verzoekschrift te suggereren dat niet vaststaat dat verzoeker wel degelijk over een beschermingsstatus beschikt in Italië.

2.5. In zoverre verzoeker suggereert dat hij actueel mogelijks niet langer over een internationale beschermingsstatus in Italië beschikt en hij de commissaris-generaal verwijt voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet te hebben nagegaan of hij actueel nog steeds erkend is als vluchteling en over een bijhorend verblijfsrecht beschikt in Italië, benadrukt verwerende partij dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklink in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt.

Overeenkomstig artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden worden ingetrokken of beëindigd, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (cf. artikel 11, 14, 16 en 19 van de voormelde richtlijn; artikelen waarnaar verzoeker nota bene zelf verwijst in het voorliggende verzoekschrift en die Italië als lidstaat van de EU dient te respecteren). Te dezen brengt verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status. Aangezien verzoeker, die zelf meermaals uitdrukkelijk verklaard heeft erkend te zijn als vluchteling in Italië, nalaat aan te tonen dat de

hem door de Italiaanse autoriteiten verleende beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van de nodige stappen.”.

Er dient te worden benadrukt dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren.

De opmerking van de verzoekende partij ter zitting dat haar verblijfsrecht niet gegarandeerd is, strookt bovendien niet met, doch druist in tegen de informatie van de Italiaanse autoriteiten gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 9 maart 2021. Uit die informatie van 20 juli 2020 blijkt namelijk dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië een verblijfsvergunning (“voor asiel”) heeft gekregen en dat deze nog geldig is tot 22 september 2024, oftewel nog iets minder dan 3 jaar.

Volledigheidshalve wijst de Raad nogmaals op en beklemtoint hij het onderscheid tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Het komt te dezen aan de verzoekende partij toe om, gelet op het gegeven dat in het licht van voormelde informatie redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Italië geniet –ze toont het tegendeel niet aan-, op concrete wijze aan te tonen dat heden en in de toekomst het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Ze brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

Verzoekende partij gaat voor het overige niet concreet in op, minstens brengt zij geen concrete en valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de beschikking van 21 september 2021.

Inzake de psychologische problematiek van de verzoekende partij wordt verwezen naar punt 10. van de beschikking.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET